

DE TOESTAND IN DUITSCHLAND.

Nationaal-socialisme en oude arbeidersbeweging.

Met de overwinning van het nationaal-socialisme in Duitsland heeft de ontwikkeling een ongedachte wending genomen. Wie ons persmateriaal in de laatste jaren gevolgd heeft, kan weten, dat we een ontzettende nederlaag van de Duitse arbeidersklasse verwacht hebben, maar de speciale VORM, waarin deze zou verschijnen, was uit de theorie niet af te leiden. Nu staan we voor het feit, dat Duitsland, dat de sterkste arbeidersbeweging had voortgebracht, waar de proletarische beweging op het gebied van kunst, literatuur, toneel, filmkunst, revolutionaire muziek en "songs" verder ontwikkeld was dan ergens anders (afgezien van Rusland), dat Duitsland met z'n miljoenen "roode" kiezers voor de parlementen, met z'n duizentallen proletarische gymnastiekclubs, zangverenigingen, sportclubs, alle mogelijke en onmogelijke andere proletarische organisatie's, dat dit Duitsland tot het nationaal-socialisme is overgegaan. En dit heeft z'n wortels tot diep in de proletarische massa's geelagen.

Dat is het merkwaardige en op het eerste gezicht onbegrijpelijke! En veelal loat men de moeielijkheid van begrijpen op, door te ontkennen, dat deze beweging door miljoenen proletariërs wordt gesteund. Maar dat is struisvogelpolitiek. Anderen meenen het feit te moeten verklaren, door aan te nemen, dat de proletarische miljoenen plotseling door een collectieve waanzin bevangen zijn. Ook dit is een manier, om de oplossing van het probleem te ontzullen.

Maar we moeten ons op de bodem van de feiten plaatsen en vaststellen, dat miljoenen loonarbeiders naar het nationaal-socialisme zijn overgegaan en dat andere miljoenen er sympathiek tegenover staan. Hoe kon dat in het proletarische Duitsland zoo komen??

Er zijn hier vele oorzaken. We willen er hier echter slechts één op de voorgrond halen, die ons zeer wezenlijk voorkomt. Deze éne oorzaak van de groei van het nationaal-socialisme binnen het proletariaat komt te voorschijn, als we niet op HET VERSCHIL tusschen nationaal-socialisme en de oude arbeidersbeweging letten, maar als we vooral DE OVEREENKOMST in het oog vatten.

Zooals bekend, is het voornaamste stompunt van de nat. soc. beweging gelegen in het voortdurend hameren op de samenwerking van Kapitaal en Arbeid. Duitsland kent geen partijen en klassen meer, maar alleen nog de DUITSCHE VOLKSGEMEENSCHAP. Alle Duitschers moeten tezamen het Berde Rijk opbouwen, waarin ieder geeft naar zijn aard en zijn krachten. 't Individualisme heeft afgaan, 't collectivisme treedt in zijn plaats. 't Individueele belang moet wijken voor dat van het

Volk als Geheel.Goon groep, zij het van kapitalisten of van loon-
arbeiders, mag zich vorrijken ten koste van 't heele Deutsche volk. De
broederlijke samenwerking der klassen is het leidende richtsnoer der
nationale-socialistische maatschappijbeschouwing!

MAAR DE SAMENWERKING DER KLASSEN WAS TEVENS DE GRONDPEILER DER
OUDE ARBEIDERSBEWEGING! Politiek vond dit zijn uitdrukking in het par-
lamentarisme en de sociaal-democratische coalitiepolitiek; economisch
in de verdragspolitiek der vakverenigingen en de "arbeidsgemeenschap"
met de ondernemersbonden, in de strijd om de medezeggingschap. De over-
gang van de broede massa's naar het nationaal-socialisme betoekent dus
niet anders, dan dat deze massa's de oude politiek van samenwerking
der klassen op een nieuwe grondslag willen voortzetten. Of anders ge-
zegd: het nationaal-socialisme neemt de taak van de sociaal-democratie
en de vakbeweging over, omdat de samenwerking der klassen op de oude
grondslag niet meer mogelijk was.

Hoewel het op het eerste gezicht dus schijnt, alsof een groote
geestelijke omverming der massa's heeft plaatsgogropen, blijkt dit bij
nadere beschouwing niet zoo te zijn. De oude arbeidersbeweging oogst hier
slechts, wat ze zelf gozaaid heeft. En daarom is met het verder voort-
vreden der crisis de gang naar het nationaal-socialistische fachsisme
internationaal onvermijdelijk!

De theorie en de praktijk van de klassen-harmonie, zooals deze
door de oude arbeidersbeweging aan de massa's was bijgebracht, vinden
dus in het nationaal-socialisme hun voortzetting. En nu moge men meenen,
dat dit bedrog is van de nationaal-socialisten, dat ze voortdurend het
kapitaal moeten beschermen en de arbeidersklasse steeds dieper omlaag
drukken, men moge dus al de tegenstelling tusschen woord en daad bij
de nationaal-socialisten vaststellen, men moet daaruit niet afleiden,
dat de massa's zich daarom spoedig van het nationaal-socialisme zullen
afwenden. De sociaal-democratie en de vakbeweging hebben het spelletje
van klassen-harmonie jarenlang onder allerlei schoone frases van
"medezeggingschap" en dergelijke jarenlang gespeeld, en het is niet
in te zien, waarom de nationaal-socialisten, die deze kunst veel radi-
caler en geraffineerder verstaan, niet nog eenige jaren zouden kunnen
volhouden.

(Wordt vervolgd)

VERANTWOORDING VRIJWILLIGE BIJDRAGEN TOT 4 SEPT. '33

J.v.D. te H. F O, 25, H.M. te A F 5, L.J. te Z F 5, J.W.R. te Z. F O, 10,
F.W. te Z. F O, 25, G.V. te Z. F 1, N.N. te A. F 1, J.M.K. te R. F O, 60
C.J.L. te R. F O, 37, N.N. te N F O, 50, D.D. te A. F O, 225, G. de W te R
F 1, v. d. B te A F O, 15, J. de G te H F O, 10, H.W.K. te B. F O, 50, G.v.R.
te B F 1+ F 1.

WE ZIJN NOG NIET UIT DE SCHULD!

't Nieuwe gironummer is 224676.

Aan de buitenlandse pers-ontleenen wij beide onder-
staande artikels over het bolsjewisme in Duitschland

TEGENWOORDIGE POLITIEK VAN DE K.P.D.
De toestand van de KPD.

De daadkracht van de KPD bestond in resoluties, ver-
kiezingsvergaderingen, mislukkende stakingspogingen en putschistische straat-
acties. Dat wil zeggen, haar daadkracht stond op het papier van de "Rote Fahne"
die geduldig de groote frases van de KPD-leiding in de wereld gooide. Omdat
er achter de partij geen feitelijke vrucht stond, die in de klasse verankert
was, brak de KPD onder de eerste stooten van de Hitler-regeering zonder weer-
stand ineen. Haar toestand is hopeloos. In de groote industriegebieden zijn
75 % en meer van haar aanhangers, leden en funktionarissen naar het nationaal-
socialisme overgelopen. Verraad en eindeloze spionage maken de reet kapot,
die niets beters weet te doen dan met de bekende zinloze methodes voort te
gaan. Met pogingen om vlugschriften te verspreiden, "illegale demonstraties"
te organiseeren wil men alleen bewijzen dat de kommunisten "er nog zijn", d.w.z.
in de tegenwoordige situatie slechts de opmerkzaamheid van de klassetegen-
stander op zich richten. De funktionarissen, die altijd op aanwijzingen van
bovenaf gewerkt hebben weten nu niet wat ze doen moeten. Voor het troetste
deel zijn alle verbindingsdraden tusschen de cellen, distrikts- en plaatselijke
partijleidingen enz. afgesneden.

Nog troesteloozer dan deze feiten echter is de geestelijke toestand der
KPD-leiding. Terwijl in Duitschland de laatste resten van de KPD kapot gemaakt
worden, schrijven haar leiders in de buitenlandse pers en in de organen van
de Komintern artikels en resoluties, alsof er heelemaal niets gebeurd was.

De oorzaken van het bankroet.

Over de oorzaken van de erbarmelijke nederlaag
van SPD en KPD weet de roemrijke KPD-leiding niet anders te zeggen dan het
oude liedje: Het is de schuld van de SPD. Fritz Heckert schrijft eind April
een eindeloos artikel in de Rundschau, het orgaan van de zwitserse komm.
partij, over de toestand in Duitschland. (Dergelijke artikels ook in de Tribune)
Op de eene bladzij houdt hij zich bezig met Stalin, die "reeds in 1924 een in
haar scherpzinnigheid onovertroffen definitie" van de ontwikkeling der soc-
derokratie naar het fachsisme gegeven had, die eindigde met de bekende zin:
"Sociaaldemocratie en fachsisme zijn geen antipoden, maar tweelingen". Hoewel
de KPD dat dus sinds 1924 weet en dagelijkse de leuze van het sociaal-fachsisme
in de wereld geslingerd heeft, schrijft Heckert op de andere bladzij:

Hadden de ADGB en de SPD voor of op de 30e Januari de voorstellen der KPD
tot eenheidsfrontstrijd tegen het fachsisme aangenomen en hadden zij samen met
ons de politieke massastaking doorgevoerd, dan zou het proces van de inner-
lijke crisis van het fachsisme zich bespoedigd hebben. Maar het verraad van
de SPD gaf de gebeurtenissen een andere wending."

Als de sociaaldemocratie altijd al fascistisch was, dan zijn de eenheids-
frontaanbiedingen van de KPD aan de sociaaldemocratie tot gemeenschappelijke
strijd tegen het fachsisme bewijs bedrog van de arbeidersmassa's geweest. Als
de SPD altijd al fascistisch was, dan ligt klasseverraad volkomen in haar lijn.

De KPD-leiding verstoep zich achter de SPD en haar eigen bankroet te ver-
sluieren en probeert de arbeiders te doen geloven, dat een deel van het
fascisme, nl. het sociaal-fascisme, de „schuld“ is van de overwinning
van dat fascisme!

Terwijl Heckert de „fascistische“ SPD voor het bankroet van de KPD
verantwoordelijk maakt, stelt een EKKI-resolutie van 1 April vast, dat
„de sociaal-dem. arbeiders, waarachter de meerderheid van de arbeiders-
klasse staat“ de schuld van de nederlaag is, omdat zij „in haar groote
massa telkens het eenheidsfront met de kommunisten hebben afgewezen en
zoo de strijd van de arbeidersklasse doorbroken hebben“. Het EKKI verklaart
daarmee, dat de KPD niet in staat was de soc.-dem. arbeiders te winnen
en de „leiding van het deutsche proletariaat te veroveren“ en dat dus de
voortdurende overwinningberichten van de komm. pers over de „angelijksche
successen van de „eenheidsfrontpolitiek van onderen“ zwendel waren. De
vraag waarom de „eenige revolutionaire partij“ de „fascistische“ SPD niet
verslaan kon, stelt het EKKI niet eens. Iedere revolutionair denkende
arbeider kan die vraag nu echter zelf beantwoorden. De KPD heeft de meer-
derheid van de arbeidersklasse niet „veroverd“, omdat haar politiek van
parlementair geschreeuw en wild geworden reformisme principieel niet ver-
schilde van de SPD-politiek.

Het parlementaire bedrog.

De bolsjewistische politiek van de KPD ging er
op uit de massa's te kommandeeren. Zij heeft nooit begrepen, dat DE KERN-
VRAAG VAN DE REVOLUTIE DE ZELFSTANDIGHEID IN DENKEN EN HANDELEN DER
BREDE PROLETARISCHE MASSA'S IS. Zij heeft niet eens haar leden en funk-
tionarissen tot zelfstandigheid, verantwoordelijkheid en omzichtigheid
kunnen scholen. Zij was een organisatie van politieke kadavergehoorzaam-
heid en moest wel uitgespeeld zijn op het oogenblik dat de bourgeoisie
haar sekretariaten sloot. Ook hierin onderscheidt zij zich niet van de
SPD. Was haar geheele propaganda slechts op parlementaire stemwinst ge-
richt en van leugens over haar stakte en successen doerspekt, ook nu nog
na de vernietiging van de laatste resten van het parlementarisme, kan zij
zich niet losmaken van dit parlementaire denken.

Trätsch verkondigt Heckert: „... De gevangennamen van een paar
duizend kommunisten kan niet de partij doden, die ongeveer 5 miljoen
volgelingen had.“ In werkelijkheid was er van deze 5 miljoen gedurende
de Hitler-terreur niet het minste te bespeuren. Ze stoven naar alle zijden
uiteen en sloten zich voor het grootste gedeelte bij het nationaal-sociali-
sme aan. Daartegenover wordt Heckerts vaststelling gewoon bespottelijk,
dat „slechts een kleinduriger zou kunnen geloven, dat de weg van de duitse
sche revolutie van de eene verkiezingsoverwinning der KPD naar de andere
zou leiden.“

Wanneer van de 5 miljoen KPD-kiezers 3-4 miljoen zich op de ideo-
logische bodem van het nationaal-socialisme gesteld hebben, dan is dat
het zuivere gevolg van de parlementaire concurrentiepolitiek van de KPD,
die Hitler in nationalisme trachtte te overtroeven („Verbreekt de ketenen
van de Young-slavernij“, „Voor de nationale en sociale bevrijding van
Duitschland!“ enz.), tenslotte echter zelf verslagen werd. Nu nog schrijft

Heckert: „Het huidige deutsche nationalisme is een spruit van Versailles,
en de fransche burgerlijke democratie, deze steunpilaar van het stelsel
van Versailles, heeft Hitler voortgebracht.“ Hij zegt dus dat niet de
deutsche maar de fransche bourgeoisie het fascisme verwekt heeft en geeft
dus ook na het fiasco het standpunt van het KPD-nationalisme niet op.
Evenals Heckert verheft ook Wilhelm Pieck zijn stem. In hetzelfde
nummer van de Rundschau publiceert hij zijn antwoord op de rede van rijks-
kanselier Hitler, die hij van plan was op 23 Maart in de Rijksdag te hou-
den, hetgeen hem echter onmogelijk gemaakt werd. Daar verklaart hij onder
beroeep op de 5 miljoen KPD-kiezers:

„In naam van de deutsche arbeidersklasse protesteer ik ten sterkste
tegen deze misdaden, waaraan ook de Hitler-regering schuldig is en
eisch ik de onmiddellijke vrijlating van de gevangenen leiders der komm.
partij, Ernst Thälmann en van alle andere gearresteerde functionarissen
der KPD en arbeiders. Ik protesteer verder ten scherpste tegen de door
de Hitler-regering ondernomen roof van het eigendom der KPD en andere
arbeidersorganisaties, tegen de onderdrukking van hun pers, vergaderin-
gen en alle rechten der arbeiders.“
Deze verhinderde parlementarier eischt dus van het fascistisch regiem,
dat het de leider van de KPD vrijlaat en het in beslag genomen eigendom
der KPD weer toegankelijk maakt, d.w.z. dat hij van een fascistische re-
gering verlangt dat zij ophoudt fascistisch te zijn. - Lenin heeft in een
dergelijke situatie (April 1917) tegenover zijn bolsjewistische partijvrien-
den in Rusland verklaard, dat wie zulk een politiek voert de massa's be-
driegt, want hij wekt de schijn alsof de regering eischen, die met haar
wezen in tegenstelling zijn, zou kunnen vervullen.

Voor een denkend arbeider is het thans duidelijk, dat de ontzettende
nederlaag van de deutsche arbeidersklasse haar belangrijkste oorzaak in
het volgende feit heeft: Voor de meer dan 50 jaar met parlementaire lei-
dersideologie verpeste deutsche arbeiders gold de KPD dank zij haar fra-
seologie als revolutionair. Zij heeft het klaargespeeld de arbeiders -
die de revolutie wilden - steeds weer parlementair denken en parlemen-
taire illusies bij te brengen. De KPD handelde naar het principe: „Het
parlementarisme is niet doorslaggevend, daarom kiest KPD.“ Zij heeft daar-
mee ondanks haar frasen het vastgestelde feit van een in de grond ver-
peet parlementarisme doen voortbestaan. Dit feit heeft haar aanhangers
ertoe opgevoed het kruisje op het stembiljet met een revolutionaire ac-
tie te verwisselen. NIET HET FEIT DAT DE KPD EEN NEDERLAAG GELEDEN HEEFT
IS BESLISSEND, MAAR DAT ZIJ ZONDER STRJD EN MET DE EERSTE STOOT KON WORDEN
NEERGESLAGEN.

Zeepeilen in Mei.

Intusschen, het Centraal Comité laat niets onbeproefd
om de politiek van de leugenachtige frase in leven te houden. Een alleen
nog maar belachelijk bewijs daarvoor heeft het in het in April verspreide
„Anti-fascistisch Mei-manifest 1933“ geleverd. Daar meet het:
„Maakt deze eerste Mei 1933 tot de eerste groote krachtproef tusschen
de fascistische diktatuur en de ondanks alles onoverwonne reus, het
deutsche proletariaat. De wereld moet weten, dat de deutsche arbeiders-
klasse niet geslagen is. - De KPD roept u toe, Massastaking op 1 Mei,
de straat vrij voor de revolutionaire massademonstraties van het anti-

fascistische proletariaat. Stakingen en demonstraties tegen kapitalistische uitbuiting en onderdrukking, voor stakings- vergaderings- en demonstratievrijheid, voor de zeven-uren-dag met behoud van het volle loon, voor de bevrijding van Ernst Thälmann en alle gevangenen anti-fascisten.

Schaart u vaster om uw partij, de KPD, die onoverwinnelijk, onbuigzaam en onverstoortbaar het banier van uw klassebelangen, het banier van het socialisme in haar handen houdt. Demonstreert onder haar vanden op den eersten Mei. - Onder het vandel van de KPD, de ijzeren kohorte van de proletarische revolutie, sluit u aaneen.

De doodgehetzte leuzen van de KPD vieren in deze oproep hun opstanding. ALLEEN DAT ZIJ DITMAAL NIET EENS DOOR DE GELOOVIGSTE KPD-LEDEN NOG ERNSTIG GENOMEN WORDEN.

Verraad aan het reformisme.

De KPD heeft in haar strijd tegen het „sociaal-fascisme“ voortdurend zichzelf overtroffen. De KPD heeft zijn voortgezet v e r r a a d steeds weer aan de kaak gesteld en volgens haar eigen zeggen ook daarom de vakverenigingen gespleten. Maar terwijl de vakverenigingsbureaucratie vrijwillig haar eigen „gelijkachakeling“ voltrok en het gehele apparaat aan de Nazi's uitleverde (waarbij zij weliswaar ten aanzien van de kooprijke bedrogen werd) schreeuwde de KPD-leiding: „Redt de vakverenigingen!“ Op 30 maart proklameerde het C.C. van de KPD de vakverenigingen tot „bolwerk van de georganiseerde stakingskracht van het proletariaat“. Zij zei de arbeiders dat de navol op de vakverenigingsorganisaties tegen de collectieve arbeidscontracten en wettelijke bedrijfsraden gericht was en door een storm van verdediging der arbeiders afgeslagen moest worden. Alsof er na 30 Januari nogmaals niets gebeurd was, proklameerde het C.C. van de KPD:

„Zendt bij massa's organisatie- en bedrijfsdelegaties naar de bureaux van de vakverenigingsbureaucratie en eischt het inzetten van de gehele in de vakverenigingen georganiseerde massakracht van het proletariaat tegen de fascistische plannen tot vernietiging van de verenigings- en stakingsvrijheid.“

Het toppunt bereikt echter de oproep: „In massa's de moderne en christelijke vakverenigingen in om de in de vakverenigingen georganiseerde massakracht tegen fascisme en sociale reactie te ontploegen.“ Wat betekent dit standpunt van de KPD-leiding? Het betekent, dat de KPD de duitse arbeidersklasse op het oogenblik van de ineenstorting van haar reformistische (en bolsjewistische) organisaties, die begeleid ging van een in erbarmelijke en laffe kapitulatie van de gehele bureaucratie der arbeidersorganisaties, slechts dit eene zeggen kan: „Redt de vakverenigingen!“ Het moment van de volledige nederlaag werd door de KPD nog benut om de reformistische illusies der arbeiders omtrent de mogelijkheid tot actie en bereidheid tot strijd van de reeds fascistisch gelijkgeschakelde vakverenigingen te versterken.

Onveranderd

De KPD-leiding heeft zich nooit door feiten laten storen. De wijze echter, waarop zij het huidige feit van de absolute nederlaag van het proletariaat over het hoofd ziet, overtreft al haar vroegere prestaties. Heckert stolt vast:

„De machtsgreep door Hitler trof de KPD niet verrassend.“

De komm. partij is sterk en onoverwinnbaar, omdat zij nooit terugtrad en van haar revolutionaire stellingen niet terugtreedt, omdat zij nooit kapituleerde en niet kapituleeren zal voor de vijanden van het proletariaat en hun bloedig agentschap, het fascisme. Daardoor moet ook het feit verklaard worden, dat de KPD onder de miljoenenmassa's der duitse proletariers, die met het bloedige fascisme niets te maken willen hebben, een morele autoriteit geniet als nooit te voren.

IN WERKELIJKHEID IS DE „MOREELE AUTORITEIT“ DER KPD OP HET NULPUNT GEZAKT. DENKENDE REVOLUTIONAIRE ARBEIDERS SPREKEN SLECHTS NOG LIET HAAT EN VERACHTING OVER DEZE PARTIJ.

Ongehinderd echter schreeuwen hun leiders voort: „Het einde van de revolutionaire opgang in Duitsland is nog geen zinsin betrekt. De arbeidersklasse toont zich in staat tot manoevreren, want het duitse proletariaat heeft de na de KPSU sterkste komm. partij geschapen. Daarom zal de KPD de onder haar banier vereenigde arbeidersklasse, die de massa's der werkenden met zich mee sleept, naar de uiteindelijke overwinning over het fascisme en kapitalisme leiden.“

De nieuwe taak. De ineenstorting van SPD, KPD en vrije vakverenigingen is volkomen. Hun herhaling is zoo goed als uitgesloten; dit zou ook slechts nogmaals de dood van iedere revolutionaire Beweging betekenen.

Toch moet vastgesteld worden, dat dit bankroet in zich sluit de nederlaag van de duitse arbeidersklasse, die nog tot op het laatste oogenblik in de oude organisaties haar strijdwapens gezien heeft. Wij zijn er vast van overtuigd, dat het proletariaat van Duitsland zich uit deze nederlaag weer opheffen zal onder de voortdurende slagen der fascistische diktatuur. Daarom moeten alle revolutionaire krachten aan het werk gaan en de nieuwe rev. Organisaties in de kern, in de kleincellen weer opbouwen.

Uit de jammerlijke en vreeselijke nederlaag moet echter de consequentie getrokken worden: de heele politiek der arbeidersbeweging, of ze nu soc. democratisch of kommunistisch was, was principieel fout. Het nieuwe begin kan slechts uit de bodem van het door al deze ervaringen gelouterde revolutionaire inzicht opgroeien. De KPD is dood. Het kommunisme der arbeiders zal leven en in nieuwe vormen doordringen.

Deze vormen uit de praktijk van de moeizame strijd om de klaarheid der hoofden en om de zelfstandigheid van revolutionair handelen vanuit de klasse te ontwikkelen, is de revolutionaire taak der eerstvolgende jaren.

TEGEN DE NIEUWFUNDERING VAN HET BOLSJEWISME.

De jammerlijke ineenstorting der duitse arbeidersbeweging heeft zonder erbarmen ook de innerlijke holheid der KPD onthuld. Zij was als maar door in opmarsch, zij had de werkelozen in de hand, ze „veroverde“ de bedrijven, ze stelde atembussuccessen als revolutionaire daden voor, ze „organiseerde“ de strijd tegen het fascisme, ze organiseerde de „anti-fascistische actie“, ze organiseerde de „roode massazelfbescherming“, ze organiseerde de illegale RFB. En al die „organisatie“ was weggewicht, toen het toegrijpen der nieuwe regering de koppen van de „revolutionairste“

aller partijen afsloeg. De KPD is een ruïne, waarin zich de lijnen van het werk van GPU-agenten, spionnen en provocateurs kruisen met die van politiek stuurloze proletariërs. De „aktiviteit“ der KPD-groepen is daarnaar: terreurvoorbereidingen, die geregeld voor hun „succes“ ontdekt worden, celzittingen die bij massen opgepakt worden, zinloze „akties“ met vlugschriften of oproepen tot demonstraties. Deze manier van werken is de zekerste methode om de laatste rest van werkingmogelijkheid voor deze partij te likwidieren, terwijl haar massa-aanhang onder de kiezers en in de bedrijven met vliegende varen naar de „nationale revolutie“ is overgelopen.

DE KPD IS OPGERUIMD. Wat in haar nog werkt loopt of spionnen in de armen of levert zich met zinloze „akties“ aan de politie over. Bruikbare arbeiders-elementen zullen in de KPD in elk geval spoedig opgeruimd of afgestooten zijn.

Deze situatie heeft de kansen van de bolsjewistische oppositiegroepen ongemeen verbeterd. Want de Ausland-sympathie is in de resten der arbeidersbeweging nog niet opgeruimd, de overtuiging van de onbruikbaarheid van het bolsjewistische beginsel en van de bolsj. taktiek is ook onder revolutionair gezinde arbeiders geenszins doorgedrongen. Alle tot nu toe betrachte massaopvoeding door SPD, KPD en vakverenigingen werkt voort. Alles lag aan de „foutieve“ leiding, nu komt het er op aan, het „echte bolsjewisme“ in een „echte“ bolsj. partij en met de „goede“ leiders door te zetten.

Onder deze eenvoudige motivatie gaan de kleine bolsj. groepen aan het werk: de KPD, de SAP, de Trotskisten en de Leninbond. De basis voor hun werkmogelijkheid is gegeven. Zij hebben ervaring, zij steunen op betrouwbare, grotendeels in de oude arbeidersbeweging beproefde elementen, ze hebben allen met hun kritiek op de KPD gelijk gekregen. Elke schrede van hun arbeid is een schrede tot fundeering van een nieuwe partij naar bolsj. model. Dit werk zou tot een snellere en systematische opbouw van een nieuwe organisatie voeren, af en toe zelfs onder overname van kleinere geeloten delen der KPD, als het maar eensgezind plaats vond. Dat zal intusschen wel niet het geval zijn. Een oproep van de Leninbond in een van de grootste duitse steden, die aan alle bolsj. groepen een oproep tot vereeniging richtte, werd teruggewezen. Het is volkomen duidelijk dat bv. de Trotskisten-fractie er geen oogenblik aardenken zal de strijd tegen de andere bolsj. groepen op te geven. Alleen al de traditie van het russische bolsjewisme, dat zich in voortdurende woedende fractiestrijden om de problemen der taktiek heeft doorgezet, zorgt voor „onverzoenlijkheid“ der bolsj. groepen. En zouden zij zich toch vereenigen, dan zouden zij ongetwijfeld deze fractiestrijd als strijd om de leiding in de organisatie met dezelfde scherpste voortzetten. Nog veel minder dan de kleine groepen zal de bolsj. leiding van de SAP, die ongetwijfeld over de numeriek sterkste, zoo al niet betrouwbaarste organisatie beschikt, compromissen zoeken of op compromissen ingaan. De tendenz van het werk der bolsj. groepen zal er daarom in werkelijkheid op uit loopen, het begin niet van één maar van 3 of 4 nieuwe KPD's te scheppen. Dit zal de bolsj. arbeid in zijn geheel tamelijk bemoeilijken.

Daar komt bij dat het gevaar naar buiten voor deze groepen tamelijk groot is. Ze zijn meestal open parlementair opgetreden en hebben een belangrijk gedeelte van hun menschen blootgegeven. Anderszijds zijn zij in vele gevallen aan de KPD-buokratie bekend. Waar deze nog in takt is en zich in gevaar ziet, zal zij - zooals ook reeds vroeger, en af en toe ook

in deze periode - er geenszins voor terugschrikken, enkele personen of heele groepen aan de politie te denuncieren. Dit gekorrumpeerde bolsj. apparaatgespuis gaat in consequente uitlegging van de „bolsj. moraal“ ook in de fractiestrijd tot het laatste middel van geen verrand.

De houding van de Komintern tegenover de KPD en de aparte bolsj. groepen is thans nog ondoorzichtig. Vast staat slechts, dat GPU-agenten reeds de poging deden aan andere linksche groepen te komen. Het is echter ook beslist aan te nemen, dat apparaatgewijs van Moskau uit draden in andere groepen loopen. In de gegeven omstandigheden is de huidige praktische likwidatie van de KPD onder het heroïsche tintje van fascistische bolsjewistenhetze de Kominternleiding zelfs de aangenaamste oplossing van de ingewikkelde en tegenstrijdige kwesties van haar internationale „arbeiderspolitiek“. Duidelijk is echter dat Moskau, dat altijd moedere ijzers in het vuur heeft, ook rekent met een situatie, waarin een duitse KP weer gebruikt wordt. Daarom zal het indirecte verbanden met levensvatbare bolsj. groepen zoeken. Omgekeerd zullen ook de bolsj. fractie's naar een aansluiting met Moskau toewerken.

Zijn zulke tendenzen op het oogenblik zonder belang, zij zullen werkzaamheid krijgen op het oogenblik van grotere werkmogelijkheid der jonge revolutionaire groeperingen. Dat wil echter zeggen, dat in het werk van alle bolsj. groepen het geweldige gevaar van een nieuwe verkoppeling van revolutionaire beweging met Moskaupolitiek opduikt.

Dat is n a a s t de nieuwe verankering van het bolsj. principe on van de bolsj. organisatiepraktijken in de duitse revolutionaire beweging de belangrijkste reden voor de opname van een scherpe en niets ontziende ideologische en politieke strijd tegen alle bolsj. groeperingen. Deze strijd zal zich voorloopig hoofdzakelijk afspelen op het veld van alle elementen in de arbeidersklasse, die uit het groote vervalsen en verrottingsproces van de KPD en meer nog van de SPD naar een oriëntering zoeken. Hij zal ~~er~~ daarna ook de direkte aanval in deze groepen moeten binnen dragen om daar het revolutionaire beginsel uit te spreken en de onverdeeldheid der bolsj. oriëntering te breken. In ieder geval zullen wij zonder deze strijd, die op het oogenblik tot een dor belangrijkste taken in het algemeen geworden is, geen vast gefundeerde opbouw kunnen aanvangen. Naar zijn inhoud moet deze strijd zich richten op het volle begripen van de maatschappelijke situatie der russische in tegenstelling tot de west-europese revolutie. Hij moet het bolsj. principe en de bolsjewistische taktiek van de beheersching van overwegend BOEREN-massa's door een absolute partij als grondslag en resultaat van een BURGERLIJKE revolutie zien, die met behulp van het om kommunistische doelstelling strijdende proletariaat on het privaatzittende, dus voor KAPITALISTISCHE doeleinden gemobiliseerde boerendom, doorgzet moet worden. Deze strijd moet doen zien, dat alle proletarische taktiek zich principieel onderscheidt van deze taktiek der onbepaalde nachtautoefening door een partij over de massa's. De taak der proletarische revolutionaire politiek is niet nachtautoefening der partij door massaregie, massademagogie on tonelotte massabedrog, kortom door HET GEBRUIKEN van een innerlijk nog onklare, onrijpe en onzelfstandige massa, MAAR IS ONTWIKKELING DER K L A S S E TOT REVOLUTIONAIRE ZELFSTANDIGHEID. DE REVOLUTIONAIRE PARTIJ IS EEN WERKTUIG DER REV. KLASSE, MAAR DE KLASSE IS NIET HET INSTRUMENT VAN DE BOLSJEWISTISCHE PARTIJ.

P. I. C.

**PERSDIENST VAN DE GROEPEN VAN
INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

ADMINISTRATIE:
H. DE BEER
HERCULESSTRAAT 80
POSTGIRO 224676

Deze dienst wordt aan
belangstellenden
gratis toegezonden.
Stuur ons uw vrijwillige
bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het
kapitalisme voert tot steeds
heviger crises, welke in
steeds groter werkloosheid en
telkens dieper ontzetting
van het productieapparaat hun
uitdrukking vinden, waardoor
miljoenen arbeiders buiten de
productie staan en aan de uit-
beugering zijn prijsgegeven.
Daarbij nemen de belangen-
tegenstellingen tusschen de ver-
schillende landen steeds scher-
per vormen aan, waardoor de

economische oorlog in een
nieuwe wereldoorlog uitmond.
De toenemende verarming en
de steeds groeiende onzekerheid
van bestaan dringen de arbe-
ders tot de strijd voor de
communistsche productiewijze
aan te binden. De groepen van
Internationale Communisten
wekken de arbeiders in dezen
strijd op, het beheer en de
leiding van productie en distri-
butie volgens algemeen gelden-
de maatschappelijke regels
ZELF ter hand te nemen, om
zo DE ASSOCIATIE VAN
VRIJE EN GELIJKE PRODU-

CENTEN te verwezenlijken.
De groepen van Internatio-
nale Communisten zien den
wezenlijken vooruitgang der
arbeidersbeweging in de ont-
wikkeling van het zelfbewust-
zijn der arbeiders. Daarom
plaatsen ze zich tegenover de
leiderspolitiek van de parlie-
mentaire partijen en van de
vakbeweging en stellen de
leuze:
**ALLE MACHT AAN DE
ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!**

Zesde Jaargang No: 16
September 1933 No: 2.

TROTZKI en de RUSSISCHE BUITENLANDSCHE POLITIEK.

De strijd van Trotzki tegen Stalin heeft telkens duidelijker gemaakt, hoezeer het hier gaat over de strijd om de rol van leider. In belangrijke grondvragen der proletarische revolutie erkent Trotzki dezelfde nationaal-russische politiek als Stalin te volgen. In zijn krant "Het Vrije Woord" verdiedigt hij de russische verbonden-politiek en maakt vooral propagande voor de economische samenwerking der beide republieken - Rusland en U.S.A. Hij herinnert er de Amerikanen aan, dat de handel met de Sowjet-Unie de veiligste kapitaalbelegging is! Zijn uiteenzettingen zijn werkelijk waard, proletariers, die altijd nog hopen op Trotzki, woordelijk te worden voorgehouden. Hij schrijft:

"Ook vanuit economisch standpunt zou de normalisatie van de betrekkingen tusschen de Sowjet-Unie en Amerika vruchtbaar resultaten opleveren. De uitgebreide economische plannen der Sowjet-Unie zullen zich in de komende periode niet baseeren op het fascistische Duitschland. Des te meer beteekenis krijgt de economische samenwerking der beide republieken, (van de Europeesch-Asiatische en Amerikaanse, welke bevolking tezamen bijna 300 miljoen menschen telt.) De samenwerking zou het karakter kunnen krijgen van bovenaf te worden geregeld, planmatig en berekend voor een lange reeks van jaren. De aanwezigheid van een vertegenwoordiging der U.S.A. in Moskou zou het aan Washington mogelijk maken zich ervan te overtuigen, dat ondanks de voorbijgaande, groote moeilijkheden van den handel met de Sowjet-Unie, deze ten slotte toch de veiligste kapitaalbelegging biedt."

Van belang is het eraan te herinneren, dat Trotzki alleen maar consequent is, het is de politiek, die hijzelf gevolgd heeft, toen hij nog volkscommissaris was. Belangrijk is echter ook, dat zoowel Trotzki als Stalin daarmee door en door Leninistische politiek volgen.

